

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ κ. ΑΝΤΩΝΗ ΤΡΟΥΛΛΟ

Τιμητική διάκριση στο Σίφνιο δάσκαλο και συγγραφέα κ. Αντώνη Τρούλλο κατά την Ημερίδα της Ε.ΚΥ.Τ. στη Σίφνο στις 8.9.2012
Την τιμητική πλακέτα παρέδωσε η πρόεδρος της Ε.ΚΥ.Τ. κ. Χαρίκλεια Ζαμάνου-Χιόνη.

Για την προσωπικότητα και το έργο του κ. Αντώνη Τρούλλου μίλησαν ο Γεν. Γραμματέας της Ε.ΚΥ.Τ. κ. Στέφανος Λέπουρας και η πρώην εκπαιδευτικός στη Σίφνο κ. Αικατερίνη Αλιπράντη.

Η Ομιλία του κ. Στεφάνου Λέπουρα

Η Ένωση Κυκλαδικού Τύπου αποφάσισε φέτος, κατά την ετήσια συνάντηση στη Σίφνο, να τιμήσει ένα συνάδελφο από το νησί της Σίφνου, τον αγαπητό σε όλους μας Αντώνη Τρούλλο.

Δημοσιογράφος, συγγραφέας, λαογράφος, λογοτέχνης, ποιητής, μα πάνω απ' όλα δάσκαλος ο Αντώνης Τρούλλος τιμά την Ένωσή μας, αλλά και την πατρίδα του τη Σίφνο.

Θα μου επιτρέψετε ν' αναφερθώ μ' ένα σύντομο, αλλά ιδιαίτερο

τρόπο στη ζωή και την πορεία αυτού του ανθρώπου, που θα πρέπει ν' αποτελέσει υπόδειγμα για τις νεώτερες γενιές. Τις περισσότερες πληροφορίες τις πήρα από το ωραίο βιβλίο του Χρήστου Ευαγγέλου με τίτλο «Εμένα με ξέρουν ο δάσκαλος».

Γεννήθηκε εδώ στη Σίφνο και είχε την ατυχία στα 6 του χρόνια να χάσει τη μητέρα του. Το μεγάλο χτύπημα στην ευαίσθητη παιδική ψυχή του ήρθε να επουλώσει η αγάπη της δεύτερης συζύγου του πατέρα του, που τον αγκάλιασε σαν δικό της παιδί.

Ο Αντωνάκης είχε μια ιδιαίτερη κλίση στα γράμματα. Πριν ακόμα πάει στην πρώτη δημοτικού, είχε καταφέρει, με την ανοχή και τη βοήθεια ενός δασκάλου, να μπαίνει κρυφά από το παράθυρο στην τάξη και να παρακολουθεί το μάθημα. Τέτοιο πάθος είχε ο μικρός!

Μεγάλωσε στο ζωογόνο περιβάλλον της Σίφνου κι όταν τέλειωσε το δημοτικό τον έστειλαν στη Σύρα. Όχι βέβαια στο δικαστήριο, αλλά στο Γυμνάσιο. Πριν από λίγες δεκαετίες είχε φοιτήσει εκεί και ο μεγάλος Ελευθέριος Βενιζέλος. Επιμελής και άριστος μαθητής ο Αντώνης κέρδισε τις καρδιές των συμμαθητών και των καθηγητών του.

Όμως ξαφνικά όλα γύρισαν ανάποδα με την κήρυξη του πολέμου το 1940. Το γυμνάσιο έκλεισε και τα παιδιά έπρεπε να γυρίσουν στα νησιά τους. Μετά από ταλαιπωρία βρήκαν, μαζί με μερικά ακόμα παιδιά από τη Σίφνο, ένα καΐκι που μετέφερε αλάτι στη Σαντορίνη. Τους πήρε και τους έβγαλε στη Χερρόνησο στο βόρειο ακρωτήριο της Σίφνου μετά από ένα ατελείωτο ταξίδι στα αφρισμένα κύματα.

Μετά ήρθε η κατοχή, που πέρασε σχετικά ανώδυνα στη Σίφνο, χωρίς μεγάλη έλλειψη τροφίμων, αλλά πάντα με το φόβο των Ιταλών κατακτητών, που έμπαιναν στα σπίτια κι άρπαζαν ότι έβρισκαν. Ο γυμνασιόπαις Αντώνης Τρούλλος παρακολουθούσε με ενδιαφέρον τις εξελίξεις κρυφά, από κάποια ραδιόφωνα που υπήρχαν στο νησί και συμμετείχε στις προσπάθειες ενημέρωσης του κόσμου. Είχε πάντα το δημοσιογραφικό δαιμόνιο.

Μετά την κατοχή ξαναπήγε στη Σύρο, όπου τελείωσε το γυμνάσιο μετά πολλών επαίνων. Γύρισε στη Σίφνο με το απολυτήριο του Γυμνασίου στο χέρι. Για την εποχή εκείνη ήταν ένας σημαντικός τίτλος σπουδών. Όμως ο Αντώνης ήθελε να σπουδάσει.

Ο πατέρας του, δημόσιος υπάλληλος μ' ένα μισθό που μόλις του

έφθανε να συντηρήσει την οικογένειά του, του πρότεινε να του ανοίξει ένα εμπορικό κατάστημα στο νησί. Αυτός ήθελε γράμματα. Η θετή του μητέρα έπεισε τελικά και τον πατέρα και τον έστειλαν στην Αθήνα.

Έδωσε εξετάσεις και πέτυχε μεταξύ των πρώτων σε δυο σχολές. Στη Μαράσλειο Παιδαγωγική Ακαδημία και στη Γυμναστική Ακαδημία. Με επιμονή του πατέρα του ακολούθησε τη Μαράσλειο και σε δυο χρόνια βγήκε δάσκαλος. Αυτός ο τίτλος τον ακολούθησε σ' όλη του τη ζωή και ήταν αυτός που και ο ίδιος προτιμούσε.

Και ερχόμαστε στη διδασκαλική του πορεία. Πρώτος διορισμός στο μονοθέσιο σχολείο σ' ένα χωριό της Ευρυτανίας ονομαζόμενο Ροσκά, 6 ώρες δρόμο με τα πόδια από το Μεγάλο Χωριό κοντά στο Καρπενήσι. Εκεί έφθασε κατάκοπος ένα απόγευμα ο δάσκαλος με τα πράγματά του φορτωμένα σ' ένα μουλάρι.

Έμεινε μόνο ένα χρόνο, που όμως ήταν αρκετός για να οργανώσει και να ευπρεπίσει το σχολείο και ν' αποκτήσει την αγάπη των μαθητών και των κατοίκων, που του την ανταποδίδουν μέχρι σήμερα.

Επόμενος σταθμός η Κίμωλος. Δεν έμεινε κι εκεί πολύ, όμως άφησε τη σφραγίδα του με την ενεργητικότητά του και την αγάπη του για τον τόπο και ιδιαίτερα για τη λαογραφία του.

Και φθάνομε στον επιθυμητό τόπο, την αγαπημένη του Σίφνο, που του είχε λείψει όλα αυτά τα χρόνια. Εδώ αφιέρωσε όλη τη δραστηριότητά του, πρωτοστατώντας σε κάθε μορφής εκδηλώσεις. Παράλληλα έγραφε βιβλία, δημοσίευε άρθρα, έκανε ομιλίες και μελετούσε συνέχεια τη λαογραφία του νησιού. Οι μαθητές τον αγαπούσαν και τον σέβονταν, μέχρι που ξεχάστηκε το όνομά του και όλοι τον αποκαλούσαν δάσκαλο. Ένας τίτλος τιμής, που δίνεται από την κοινωνία σε ανθρώπους ξεχωριστούς, που με τη δράση και το παράδειγμά τους γίνονται καθοδηγητές και πρότυπα.

Τα τελευταία χρόνια της διδασκαλικής του θητείας τα πέρασε στον Πειραιά, όπου τοποθετήθηκε λόγω προαγωγής. Όμως κι εκεί δεν κάθισε ήσυχος. Οι σχολικές γιορτές, οι παρελάσεις, οι θεατρικές παραστάσεις και γενικά οι εκδηλώσεις που διοργάνωνε, τον έκαναν πασίγνωστο.

Τα καλοκαίρια του βέβαια στη Σίφνο, όπου εγκαταστάθηκε μετά τη συνταξιοδότησή του. Η σύνταξη δεν διέκοψε την προσφορά του στον πολιτισμό. Με την αγαπημένη του σύζυγο και παρά την απώλεια της

πολυαγαπημένης τους κόρης Ολυμπίας, βρήκαν τη δύναμη να συνεχίσουν την προσπάθεια για την πολιτιστική πρόοδο της Σίφνου.

Το λαογραφικό μουσείο είναι δικό του έργο, για το οποίο δίκαια νιώθει περήφανος. Τα γραπτά του και ιδίως τα ποιήματα, μεστά εννοιών και με άψογη τεχνική εντυπωσιάζουν με τη θεματική ποικιλία και την προσαρμογή τους σε κάθε περίπτωση.

Είχα την τύχη πριν από αρκετά χρόνια να γνωρίσω το δάσκαλο Αντώνη Τρούλλο, να με ξεναγήσει στη Σίφνο και να μου μιλήσει με Σιφνέικη ντοπιολαλιά, για την ιστορία και τη λαογραφία της Σίφνου. Πάντα θεμελιωμένα, πάντα με πολύ χιούμορ.

Να ένα στιχάκι που μου είπε ανεβαίνοντας προς τον Αρτεμώνα:

Σαν πηαίνω στην καλή μου
ανεβαίνω τ' ανηφόρι
σάμπως να' ναι κατηφόρι.

Σαν γυρίζω απ' την καλή μου
κατεβαίνω κατηφόρι
σάμπως να' ναι ανηφόρι.

Εύχομαι δάσκαλε να είσαι καλά και να διδάσκεις τη νέα γενιά με την παρουσία σου και το παράδειγμά σου, γιατί διαθέτεις δύο εχέγγυα: Τη σοφία της ζωής σου και την ανυπόκριτη αγάπη για τον τόπο σου.